

Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.
Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d'ase.—Bon temps, (poesia) per J. P. y F.—¡Aleluya! per Mall.—Per una Ll... (poesia) per Angelina.—
Consells, per Teboll.—Mimos y micos, (poesia) per J. Garcés C.—Cartes de fora, per Un Tarrassench.—Demanant caritat, (poesia) per Un sabi-
ignorant.—A la vora del foch.—Epigrames, per Un pi d' aprop de Reixach.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

QÜESTIÓ D' ORIENT

J. LEAVERIAS

Mentres les potencies discutexen quina primer hi clavará les dents, lo *Sultá* s' atipa de carn cristiana.

DE TOT ARREU

A Boston ha estat posat en llibertat y rehabilitat judicialment un sacerdot catòlich acusat pels hereus d' un banquer d' haverse quedat ab una part de la seva fortuna

Al comparexer davant del Tribunal, lo sacerdot protestà de la acusació, però no donà cap explicació més, fundantse en que no li era lícit revelar cap fet que 's relacionés ab la confessió del difunt que l' havia cridat al sentir acostarse la seva hora derrera

En vá insistiren los jutges; l' acusat no afegí cap paraula més, entrant a la presó en la qual estigué dos mesos, fins que registrant los papers del difunt se trobà un document del banquer en el qual encarregava a n' aquell sacerdot fes entrega, en concepte de restitució, d' una quantitat de que havia despullat en altre temps a una persona que havia depositat en ell sa confiança.

Al sortir de la presó lo dexeble de Cristo fou objecte d' una ovació, de la qual s' escapà ab la mateixa humilitat que acceptà avans el fallo ignominios.

Segons les últimes declaracions de Arton, un dels més complicats en l' assumpto del Panamá, resulta ser lo juheu Naquet, l' autor de la lley del divorci, que tant funestos resultats está donant a França.

Lo general Gallieni, Governador general de Madagascar que arribà allí en circumstancies iguals que 'l nostre Polavieja a Filipinas, ha desterrat, com a mida governativa, la reyna Renavalo, que apoyava 'ls elements pertorbadors, compostos dels inglesos y protestants.

Los sectaris de la Cámara dels diputats francesos han demanat explicacions al Ministre de Colonies, criticant lo comportament d' aquell general.

Ja estém acostumats a que quan se fa alguna cosa de bo, ho censurin los sectaris, però es una vergonya que una Cámara que impugna la elecció d' un dels seus membres, lo Rvnt. Gayraud per suposaria obra d' una ingerencia estrangera, aludint al Papa, 's plegui dócilment al mot d' ordre rebut d' Inglaterra, optant per satisfer lo seu odi a la Religió avans que mirar pels interessos de la nació.

Desde 'l nombre prop-passat dos contextements gloriosos pel nostre exèrcit han tingut lloch a Filipines y a Cuba; la presa de Imus, principal baluart de la insurrecció masónica tagala, y la presó del cabecilla Rius Rivera, successor de Maceo ¡Ojalá siguin lo preludi d' una prompta y duradera pacificació, d' aquells territoris abonats per la sanch dels soldats de la Creu!

Un altre centre d' ensenyança gratuita compta desde 'l diumenge últim la classe obrera de Barcelona ab l' establiment obert per les filles de Maria Auxiliadora en la barriada de Hostafranchs. No solsament podran aprendre les noyes de llegir y escriurer, sino també les feynes de casa y tots los oficis propis de la dona, y lo que val més encare que tot axó, 's cultivarà lo seu cor, despertantli la consciencia de la missió que está cridada a desempenyar sobre la terra.

Un diari anuncia un descobriment important per la telegrafia submarina, fet per un jove professor del pensionat de St. Pere de Calais, lo Rvnt. Piedfor, qui acava de inventar y fer construir un receptor per cables submarins.

Aquest receptor permet inseriurer els despachos a qualsevol distancia, ab gran rapidés y rébrerls ab los aparatos usats actualment per les línies terrestres, Morse, Weatslou, Hughes ó Baudos.

Ab aquest motiu la *Lectura dominical* recorda que 'l clero no ha descuydat may l' estudi de les ciencias y que moltes vegades ha portat ventatja sobre 'ls seus contemporanis.

Diguin tho sino el P. Perniselli, inventor del multiplicador elèctric; el P. Chapey, del telé-

metro acustich y óptic; el P. Allegrot, lo Contador solar; el P. Candi, dels rellotjes elèctrics; lo Rvnt Noel, dels braços y antebraços artificials; lo Rvnt Cartosi, del fre instantáneo per detenir els trens; lo P. Secchi, l' P. Faura.. y tot una legió d' *oscurantistes* per l' istil.

Als que digan que Espanya es una nació de poch mes ó menos, els ho negarém de barra a barra.

Al contrari: aquí tot ho fem en gros, tot es espléndit, lluhit, sublim.

Aquí teniu França, per exemple, que te la poca aprensió de dexar que un simple coronel Dodds mani la expedició del Dahomey y no 's decideix a ferlo general fins que ha conquistat Abomey y fet corre al rey

Y no parlám de Grecia. ¿Ahon s' ha vist enviar com a jefe del exèrcit expedicionari a Creta, a un coronel Vassos y que sia ministre de la guerra lo coronel Metaxas? ¿No es fins una falta de respecte confiar encàrrecs tan compromesos a gent que no porta entorxats?

A Espanya som mes garbosos.

Sense anar mes lluny, lo 26 de Febrer se creà per real decret la *Junta de la Criá caballar del Reino*, de la que, entre altres personatjes, forman part cinch generals, ademés del president que ha d' ésser tinent ó capitá general. es a dir, mes que 'l general Lachambre, conquistador de Imus, tant al menos com lo governador general de Cuba.

D' axó se 'n diu no mocarse ab mitja màniga.

Un diari de la *Cort* diu que quatre estudiants ganduls eran los qui figuraven entre els regionalistas

Precisament es tot al revés, los millors estudiants, los mes aplicats, los joves mes bons cristians, de millor moralitat professen idees regionalistas, açó es un fet, y no pot ser d' altre per que lo regionalisme ben entés es una esperansa de regeneració social, es antisocialista y ergo antianarquista.

Y te tant poca sombra 'l diari madrileny que tracta de ganduls als estudiants regionalistas, quan aquest es l' *únich*, entengas be, l' *únich* cas en que han fet una manifestació digna, seria y sense que 's perdés una classe.

No podrén dir tal dels escándols promoguts ab motiu de la célebre llibertat de la cátedra.

Es que cada cant necessita una música apropiada.

Una cosa molt curiosa ha passat aquestos dies a Barcelona ab tota aquesta facessia del regionalisme

Los diaris formals y catòlics no han dit res...

Los diaris pesseteres y de *mayor circulación* han anat nadant entre dos aygues.

Los diaris masons, impiós y pornografichs, han tirat contra els regionalistas y posantse del costat dels de Madrid, han aconsellat també llenya. y 's compren, per que lo regionalisme ha d' ésser forsosament catòlich, puix s' apoya en la tradició.

Lo centralisme, en cambi, es fill de Lutero y d' Agripina.

Un altre periódich dels que insultan, soposa, entre altres coses, que a hores d' ara molta gent honrada de Barcelona deuen estar a Montjuich fent companyia als anarquistas.

Una cosa li recomaném a n' aquest valent, y es, que aprofitant lo temps quaresmal fassi un exámen de consciencia y vegi si potser a n' ell y comparsa los tocara altra cosa pitjor.

¡La premsa que negocia ab la vida dels pobres ab tal de poguer fer noveles de guerra y vendrer forses números! Valdria mes que vos fiquessu la llengua al...

La *Epoca*, periódich ilustrat segons diuen, també s' encarrega de falsejar les coses.

Diu que desde 'l regnat d' Isabel y Ferran d' Aragó que está feta la unió que are 's vol fraccionar.

Tinga entés, senyora, que lo que demanan avuy los regionalistas es molt menos de lo que tingueren de des lo Regnat de Ferran é Isabel fins a Felip V, qui fou en 1714 lo qui cremá los furs de Catalunya: y molt més encare destruhiren lo nostre modo d' ésser les célebres Constituyents del lliberal sigle XIX.

Molts diaris de Madrid han fet una campanya contra els catalanistas, la mes vil y baxa que donarse puga: per que, lo regionalisme ó catalanisme no es separatisme ni molt menos, y afirmar açó entranya tota la mala fé de que es capas la premsa, que ja es molt dir.

Lo regionalisme es un programa polítich com un altre qualsevol, ab la única diferencia que a Catalunya, per exemple, les persones decents y principalment los catòlics son tots ó quasi tots regionalistas ó siga amants de les tradicions y enemichs del acaparament modern dels Estats fill purament del protestantisme y remembransa del Paganisme. ¿Que fou sino lo Renaixement qui enderrocá lo Regionalisme de la Etat mitjana substituhintlo per lo paganisme polítich y artístich de la impúdica Roma?

¿Qué fou la França centralista de Lluís XIV y XV sino un podrimané ab capa de catolicisme que provocá lo castich de Deu en la Revolució del 93?

Aquests paperots que s' han permés insultar a persones respectables inclús a digníssims sacerdots, valdria mes, si de tant patriotes galardegen, que aconsellessen als governs la moralisació del Estat y que la opressió y 'l robo no fessen odiós lo que deu ésser amable, y 's posés un morrió y quelcom de mes a tota aquesta colla de ganduls y vividors que s' acoplan en les redaccions dels periódichs y d' allí estant negocian, sens pietat ni consciencia, ab lo be de la patria, omplintse les butxaques de moneda a cambi de sembrar arreu la embusteria y altres coses pitjors.

Si 's creuhen que batejant als demés espanyols de *paletos*, *provincianos*, *tenderos*, *acomodados*, etc. etc. enlayren la nació y fan espanyolisme de bona mena. van errats; lo que fan es fer solidaris a molts de lo que sols es patrimoni d' ells.

Galantment invitats, el diumenge passat assistirem a una vetllada, que organizada per nostre amic Emili Atzerol se celebrá en lo colégi de Sant Miquel d' aquesta ciutat.

Entre 'ls que més se distingiren recordém als joves Joanet Casany, J. Basacoma, Modest Terrás, N. Bertrand, Joan Roig, N. Planas, Alfons García y altres que foren justament aplaudits en lo desempenyo de sos respectius papers en varries obres del Sr. Atzerol, que s' estrenaren en dita vetllada.

Acabá la festa ab jochs de mans, dexant molt grat recort a tots los qui hi assistiren. Sia enhorabona.

BON TEMPS

La estació més encisera
de les quatre que al any hi ha
es, (a mon pobre pensá)
sens dupte, la primavera.
Passejant per tot arreu,
en aquesta temporada
l' ànima admira extasiada
la obra immensa del gran Déu.
Per tot hon la vista 's gira
observa ab goig nostre cor
com somriu y vessa amor
tot l' Univers; ¡tot respira!
¡Quín goig se veu en lo prat!
al matí la flor esclata
guarnida ab gotas de plata
que la nit fresca ha rosat.
Quan tot just apunta 'l día,
lo rossinyol matiner
entona son cant primer.

Vetaquí, donchs, poble meu,
que t' dirigesch ma paraula
per parlar-te de ton Déu,
que no es, no, cap Déu de faula.
Y vull parlar-te també
de l'ànima y dels debers;
llegeix y obra, tu saps be,
que guanyant molt, res hi perts.

J. C. E.

(Del Velllet humorístich.)

Historia que sembla... picardia.

Vetaquí que una vegada hi havia un franc-masó d'aquells tant llestos que tenia una germana, y tenint una germana, aquesta no pensava com ell, sinó qu'era bona cristiana.

Però com lo masó era lliure-pensador y defensor de llibertat de cults y partidari de la soberania religiosa, tantes burles y escarafalls feya de la seva germana que no li dexava un moment de tranquil·litat.

Vetaquí que la noya conegué que Déu lo volia fora del món, vull dir que tenia vocació de monja, y es clar, com encara que tenia més de vinticinch anys, son germà li cuydava lo poch o molt que havia hereditat de sos pares, va tenir que dirli lo determini que havia fet.

—Valgans Déu, com s'enfila 'l masó! Semblava un basilisco.—Tu t'en guardarás de ficarte en monja, va dirli: no ho vull y no ho vull; ja saps que so lliberal avans que germà.

Fillets de Déu, com la noya no tirava per valenta, s'va fer un tip de plorar y resolgué prendre paciència, fins que Nostre Senyor li obrís un camí.

Y com de fet, al cap de poch temps, una bona senyora que va saberho, li digué: —Mira, noya, comprench que sufrexes molt, però no t'espanxis: arréglaho tot, y aquí tens lo dot per entrar al convent que vulguis.

La noya tota contenta, axis que pogué, s'en anà de casa de son germà a la seva familia honrada y des d'allí feya 'ls preparatius per entrar al convent.

Mes, vetaquí que 'l dimoni, que sempre trova un punt descosit, va donarli entenent de que tornés a buscar no sé qué, que s'havia descuydat a casa de son germà.

—Ja t' tinch, va pensar aquest; y efectivament: començà per ferli veurer los poderosos motius que li havien impedit accedir als desitjos de sa germana; lo compromís en que 'l posava davant dels germans... y fins davant del pare Satanás; la inconseqüència de que tolerés una germana monja, ell, que per convicció y fraternitat devia rébrer ab los brassos oberts, lo mateix als protestants que als juheus y moros... però, en fi, los llaços de la sanch podien més que 'ls compromisos y juraments qu'havia fet portant l'honoros devantal de cuyna, y... vaja, accedia a que la seva germana entrés en lo convent. Sols imposava una condició... que renunciés a son favor, a favor del masó, los diners que li havia dat aquella senyora.

—Però, home, si es lo dot, si 'ls necessito...

—No hi ha més: si no renunciés, no surts d'aquí.

Y tant va dir y va fer, que la noya, vulgues ó no vulgues, firmá la consabuda renuncia.

Veusaquí de quina manera més... lliurepensadora una qüestió de principis va convertirse en qüestió monetaria.

Però, us direu, ¿que no hi ha justicia en lo país en que axó ha succehit?

No 'm van dir tant: qui vulgui saber més, vagi al carrer de... dich, a Salamanca.

MALL.

EL SORT Y EL CEGO

Un sort y un cego parlaven de no sé quina qüestió, y el cego, que del assumpto n'estava enterat del tot, deya:—Que voleu que hus digui, jo ho veig difícil axó, y en tant el sort contestava: —Jo també, y ho sento molt.

PEPET A.

LES DUES LLIBERTATS

Anant de camí un dia entre Tossa y Sant Feliu, y anant fent la seva via qui aquestes ratlles escriu; Veig venir a dues dones ab direcció oposada, y al cap d'algunes estones se topen y fan parada.

Vaig observá desseguida lo seu modo de vestir, la una, modesta, senzilla. l'altra, estremada a desdí.

Una ab altra se pregunten com se diuen, resultant per una d'aquelles coses que s'diuen los noms iguals.

—¿Quí sou vos que ab tant de luxo aneu per aquets camins?

—Fareu 'l favor de dir-me si aneu guiada ab bons fins?

—Mon fi, es fer propaganda, per llibertat de pensar, per la llibertat de cultos y les demés llibertats.

—¿Mes vos que feu tanta llástima no anant de moda? ¿Quins fins fan que jo per aquí us trovi a través d'aquets camins?

—Ab la mateixa franquesa que vos m'heu parlat a mi, dech dirvos, que jo propago llibertat de més bon fi.

—Vamos, ja t' veig, ets llanuda.

—També t' entench, esquilada.

—¿No lligarém pas!—No, noya!

—Jo so 'l Progrés.—¿Desditzada!

Vaya un progrés com traginas ab tantes llibertadasas,

lo que promous son los robos, assassinats y altres plagues

—¿Tu m' insultas!—No t' insulto que t' canto la veritat clara

que Déu al mon m'ha enviat per lliural de tanta farsa.

—Des d'avuy, jo t'aborrexo!

—Jo prego per tu, germana,

—¿Soch la Llibertat moderna!...

—¿Jo, la Llibertat cristiana!

JOANET PÉIG.

Tossa, Febrer de 1897.

MORTA D' ANYORANÇA

Feu havia ja junyit els briosos corcells al carro de foch, per tornar altra volta a la carrera y esperonantlos de ferm sotregava 'l carro per entre 'ls núvols, com lleugera nau per lo llevant moguda brandeja en alta mar. Lo ruflet de la alba, passant per sobre l'herba, la ajeya espolsant de ses mates les perles de la rosada, com lo trull sobre les garbes arrossegat fa saltar de llurs conques los daurats grañs de blat. Lo taronger florit encisava ab sa flayre ensems que 'l rossinyol esclata en armoniosos cants al compás del aygua que, concriada en estret curriol, salta de roca en roca d'algues y molsa cubertes. La campana del monastir, com niu d'aus en la boscuria amagat, anuncia la missa matinal.

En lo castell feudal, situat en un montet, d'espessos sarcers rodejat, el corn y la botsina dexondan als maynaders: a la segona tocada ja tot está preparat; lo pont levadis, suspés de ses fexugues cadenes, dona pas als que al castell fan via, los gotichs finestrals ostantan vistosos cobrellits de daurades y flamants penjarrelles, y ensems que juglars y cantayres polsant l'arpa cantan, los servents endressan lo casal; dels cavallers uns ensellan, altres se fixan els esperóns, aquí un endressa la cantelluda massa, la llansa y pesanta espasa

¿Qu'era tanta remor y burgit?.. Lo Baró se'n va a la creubada y l'hora ja ha arribat. De totes parts venen homens per allistarshi; los que les terres conreuhen les abandonen y dexten a les mullers ab gran desconhort... Lo sol daurava ja els cimerols de les pinedes quan arriba 'l P. Abad del vehí monastir per dar la benedicció als guerrers... Lo Baró está en la cambra; espera ab ansia l'hora de la marxa y acostantse ja

aqueixa, un li vesteix la cota d'argentades malles l'escuder li ceneix l'espasa, li posa 'ls calsons de ferro y la esposa li penja una creu ab perles y coralines pedres adornada, dihent: Exa creu, segell de ton ideal que en ton pit ostentes, sia la brúxula en lo viatge, senyera del amor, que a Déu y a mi 'ns deus, quan sagnant y ferit veges vehina la mort pensa ab... una forta botzinada la interrompi; glassada la sang en ses venes, y blanca com la neu li faltaren les forces, cau en los brassos de son espós y un rastell de blanques perles surtint dé sos ulls, penjades queden en la creu del guerrer.

La plassa era plena de gom a gom; per tots cantons se sentian crits y plors, ja de les mullers que s' despedien dels seus homens, ja dels noys que ploraven volgent seguir als seus pares. L'Abad revestit ab los santos ornaments esperava en mitg de la plassa al Baró, quan de sopte 'l silenci y la quietut dominá a la gent. ¿Heu vist al cayent de la tarde d'un dia xafagós quan lo lliri torsant sa flor la fa descansá en la branca d'un vehí sarcer? Axis la Baronesa ab blanch ropatje y ayrós roséch, suspesa del bras del Baró y recolsant son cap en la espatlla, baxava l'escala de graons de marbre, sa cabellera com embuy de seda estava estesa esquena avall.

Ja son baix; no sent tan dolor l'home que 'l partexen de mitj a mitj com sentiren aquelles ànimes al separarse; un abraç y riu de llágrimas foren la senyera del dolor; lo Baró alsant son fill al ayre en aquell temple que te per volta 'l cel, jurá pel crucificat cumplir son deber y pren del Abad lo penó que ostentava al centre la creu; l'Abad, home d'uns setanta anys y nevada barba, los benehi y després els digué:—L'Omnipotent sia ab nosaltres, sa destra vos favorexi y convertesca en foch lo menjar en la gola d'aquells que trahició vos fassan.

Obertes les portes de la muralla de bat a bat sortiren los cavallers brandejant llur plomatje y lluhint els cascos; los noys puján y s'enfilan en lo brancatje dels arbres per oviarho millor, les mares axecan als mes petits, tots penan.

La Baronesa, com pastor que havent perdut una ovella s'enfila en un picot per si la veu, axis ella ab son fillet al coll puja al cim del castell; estesa al ayre sa cabellera com raig del sol com brilla, ovira de fit y crida:—¿Qué tornarás...? Mal haja la bufonada de vent, la resposta s'ha emportat. Ab totes ses forces torna a cridar:—¿Qué tornarás...? ¡Hay! ja eran llunyans; tan sols els echos respongueren: «qué tornarás» y de l'un al altre dientho se sentia:—qué tornarás? ¿qué tornarás...? qué....

Habia passat ja un any y la Baronesa res sabia de son espós aymat. Passa les nits en desvetlla, les matinades en deliri, les vesprades en congoxa, ¡may te noves del Baró y axó la te molt entristida! Tot lo dia puja y baxa a la torre per si ovira algu y desconhortada se'n torna a la cambra, abraça a son fillet y abatuda somia horriblement: li sembla veurer al seu espós que ensagnat y atuhit gemega en un recó, ó está pres ó que un atrevit capdill alsant sa espasa li axafa 'l cap. Aquí dona un xiscle y s'dexonda; estreny contra 'l pit al fillet; te pór que li prenguin; era tant bonich y hermós pero sense pare y sa mare malalta!...

Era un jorn de tardor: el sol s'havia ja amagat y les aus a collades se'n anaven ja a joch; les boyres se descapdellaven rost avall per les vertents de les montanyes, lo gorch gitava de sa gorja corrompudes aygues, el vent com per dintre 'ls canons de l'orgue sortia dels canys y xaragays xiulant, se sentien llunyans xiulets y xiscles dels corbs y mussols; roynejava y una negra boyra havia amortallat lo castell com dins d'una bauma de fumera. ¿Qué hi passava dintre?

L'anyorança, com riqué que per dintre la fusta s'menja, havia correat la vida de la senyora, l'ausencia del espós l'havia enmalaltida, avuy ja no te prou forces, n'ha perdut l'esperança y per axó se li acava la vida: Sentintse ja en sa gargamella la freda urpa de la mort y com una boja que no més te una cosa en son caletre, crida: ¿Qué tornarás?... Sols lo tró respongué fent mes terretremol que si se agabellés la volta del cel. Se tira al lliit abraçant a son fill. Tots los de la casa la rodejan, tots preveuen lo trist fi.

Una ratxa apaga l' esmortuït llantió fent sorollà 'ls vidres; lo llamp no para un moment, els corbs xisclan, senten la fetor de carn y de tan en tan el masti esporoguit pels arbres que moguts pel vent simulen gegantines fantasmes movent ses masses, brahola. ¡¡Quina por!!

Un colp á la porta de la muralla resoná en tot lo castell. ¿Qui hi ha? pregunta un .. Cap resposta ¡quin misteri!... La baronesa sempre en vetlla volgué treurer lo cap per mirar, mes ¡ay! sempre tenebrosa la nit; en aquell punt la lluna, encare que vergonyosa treya una mica 'l cap... Arrivavan los cavallers que s' escaparen de la matansa y lo Baró no vé perque ha mort. Ella al veurels digué:—Cavallers ¿y el meu que se n' ha fet? .. Sentint la punyida de la mort cridava: Sang... Son fill: hont es lo pare? Ella boja y estirantse 'ls cabells: Espós.

Lo P. Abad per consolarla: Vostre espós ha tornat; pero ella sense senti lo que li deva:—No has tornat... mort... Deu meu, apiadéus de mon fill; y tornantli altre volta á la pensa l' hora de la marxa digué: ¿Qué tornarás?—Cau morta; els ecos de l' un al altre 's deyan qué tornarás?... qué tornarás?

F. C.

IQUIN AMICH!

Tinch un amich borni y xato pro tan xistós, que, ja es vell, cada cop que vaig ab ell, vos dich que passo un bon rato; pro á la vritat, de vegades á un lo pot comprometre perque s' arriba á permetre unes bromes molt pesades. De Gracia, un dematinet baxavam tot xano, xano, quan veus aquí que 'm fa 'l mano noy, estich vuyt y tinch set. Jo que gastá gens em raca l' hi vaig dí, home axó ray ja sabs que no 'm falta may un duret á la butxaca: y 'l vareig porta á ca 'n Bach y allí vam fé la copeta, jo ab una americaneta pero 'l tranquil ab conyach; pago y sortím y... casual en aquell mateix moment va entrá decididament un guarda municipal, m' agafá lo tarambana del meu amich y fent broma digué: agaféu aquest home qu' ha prés una americana.

LO DUCH DE NOBLE.

MON RETRATO

Jo soch calvo y desdentat, jo soch manco, borni y xato, jo soch sort, coix, rebregat y ademés soch un pelat... ¿Qué us ne sembla mon retrato?

UN SABI-IGNORANT.

IMPOSIBLES

Il·luminá un poble ab lo gas de les gasseoses.
Per una persona, tenir ánima de canti.
Per un mestre de cases, fer obres ab lo morter del all-y oli.
Per un manyá, acollá cargols de banyes.
Per un noy, menjar ensiamades del cap de les dones.
Per un estudiant, escriurer ab plomero d' espósá.

Per un botiguer midar la roba ab la mida del ví.

Per un lampista, despatxar lo llum de la conciencia.

Per un noy, estudiar ab llibres de caballería.
Per una dona, rentar roba ab un picador de toros.

Y, per l' *Esquella*, fer bon só.

F. JOVER TARTRANETA.

EN FLÓCOLI-SEVA.

Era en Flócoli-seva un metje de primers d' aquest sigle, que parlava molt malament y ab gran arrossegall de nas.

Lo cas es qu' un dia va toparse ab un subjecte que va creures que se n' hi burlava y armaren gran disputada.

—Vostéee... lo... qu' essss... un gran indecent!...

—L' indecent es... vostéee!....

De les paraules passaren á les obres fins qu' un tercer los descompartí, y al venir en rahó del motiu de les baralles resultá, qu' abdos tenian igual defecte y l' un va pensar que l' altre 's burlava d' ell.

Calents de galtes se donaren les mans y feren les paus, convertintse l' enfado en gran rieta.

Cuydado, donchs, ab les precipitacions de genit.

ILIME LAUCSAP.

EPIGRAMES

—Que no ho saps? l' hereu d' En Ringo s' ha fet torero.

—Tafoy,

y com fugirá del toro si va ranco.

—Mira, noy...

ben clá m' ho ha dit son pare que feya d' estocadó.

J. MISTUS DE MOLLET.

—Amigo, fa goig, senyora Susagna, l'itxex un vestit que vamos, m' agrada: que va de visita?

—No, que vaig de llana.

CANTARS

Al cap de vall de tes trenes hi portes mon cor penjat, ¡per Deu! tingues compte nena quan te vulguis pentinar.

UN LLAGOSTÍ.

«Del arbre sant de la Patria 'n fa llenya un destraler» y aqueix no es altre que 'n Calsas que ab ses doctrines la pert.

MIQUEL M. XERAMINA

M' han dit pel barri, nineta, que ja 't cansa l' amor meu, si es cert que n' estás cansada... pren un tamboret y seu.

UN APOTECARI AB NAS.

Hi ha escriptors que guanyen fama venent á doll son saber y altres venent la vergonya ab deu centims de paper.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Com no sap tres hu paraules un marit gelós y estrany, que te fa muller poetisa y fa versos com no n' hi ha, armat d' una quart segona perseguía á la total, que fugint espavorida al prima 's tirá de cap, ¿Se morí? ¡Ca! la salvaren tots los qu' ho van presenciar.

NOY.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

NEGRETI

SILABUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 Sabi á la moda.
2 3 4 Diuen que val poch sense diners.
4 3 May ne te cap lo complacent.
1 Fa festa per Desembre.

XARADES RÁPIDES

- 1.ª Animal y divertiment; *tot*, animal.
2.ª En Espanya hi convindria; *tot*, nom de dona.
3.ª Aliment, nota y verb; *tot*, part de l' home.
4.ª Entre vocal y consonant un article; *tot*, nom de vila.
5.ª Arbre y aliment; *tot*, molts fumadors n' usan.
6.ª Animal, afirmació y negació; *tot*, punt de reunió.

UN TRANQUIL.

ROMBO

- 1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Part del cos.—3.ª, Oféndrer á Déu.—4.ª, Nom d' home.—5.ª, En les professions.—6.ª, Per cassar aucells.—7.ª, Vocal.

K. RUMIN.

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trencas-closques del número passat.

Xarada: Ca-mi-sa.

Geroglífich: Com més máquinas més maquinistas.

Creu numérica: Benicarló.

	S	A	L	A	S	
	A	A	A	A		
Quadro enigmàtic:	L	L	L			
	A	A	A	A		
	S	A	L	A	S	
				R		
				C	A	N
Rombo:	R	A	M	O	N	
				N	O	M
						N

Cler y Cal: Axis y tot, contón juheus ab moros y resulta massa llarch.—Mandich: Hi ha coses que s' han de dir de certa manera.—J. P. y F., Joanet Llauné y Teboll, D. F. y F., L' escriptor del Registre de Cunill: Veurém.—Joseph Novi, E. Coca, Solá Sanperench, Refila Fluviols, Colón. Un criat del seu amo, Salón: A son temps anirá queleóm.—Lo Duch de Noble, Olumor, Floretas, Ilime Laucsap: Anirá lo que envien.—E. Roca: Es manso pera nosaltres.—Benet, duch de la patria., A. Rius y Puig, V. H. C., Carcetas d' Arám, Solá Reynastac, Un estudiant, Claret, Maco de ca 'l Baladré, Titus Ricart, Gossos Peluts, Joan Iglesias. Cinto Pico y Tava: No fa prou per casa.—Joseph Massaguer Rocabert: Com á vers, no va; si ho envia en forma de carta veurém.—Verdúm, Llantiós, Guspira: Al foch.—Hermenegildo de ca 'n Taps: Ha fet tart.—Noy de Banyolas: Ja ho sap toihóm.—Un pi d' aprop de Reixach: Lo mateix li dich dels seus cantars.—Un poeta montanyés de bona casta: La casta será de montanyés. que no de poeta.—Goig: No pot anar sense pñdoles de gramática.—E. S. y B.: Anirá y fassiles més clares.—Joaquím Portas: Gracias á Déu, no necessitem copiar de ningú.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch. 5.